

DE WIELINGEN.

○ **U**nderhandelen met de Belgische regeering moet men nooit vlak vóór een vakantie doen. De vakantie is er mee bedorven, want de Belgische staatslieden zijn niet gemakkelijk.

We voeren samen heel genoeglijk op de wijde watervlakke van de Wielingen. Het peillood werd uitgeworpen; 20 vadem water; er was geen gevaar voor stranden.

Zoo dacht men ten minste.

En toch is het vaartuig gestrand. Het liep met een geweldigen stoot op een zandbank. En dat kwam, omdat we een Belgischen loods aan boord hadden.

Never mind! zegt de Engelschman.

Ruhiges Blut halten! zegt de Duitscher.

De Hollander trekt de schouders op, en denkt er het zijne van.

De Wielingen vormen de uitmonding der Wester-Schelde. Ik behoef het eigenlijk niet te zeggen; ieder weet het. En dat Nederland souvereiniteit bezit op de Wester-Schelde en haar uitmonding, is ook bekend.

We moeten 't echter een beetje djeper ophalen. We bladeren in onze geschiedenis terug; en we moeten lang bladeren, heel lang, voordat we gevonden hebben, wat we zoeken.

Stop.... We zijn er.... Het jaar 1648.

Het was de vrede van Munster.

Hij ontzegde aan Antwerpen en de Zuidelijke Nederlanden de directe vaart naar de volle zee. Een blokkade dus, door den vrede vastgelegd. En de republiek der Zeven Provinciën had voor de vaarbaarhouding te zorgen.

Zij alleen. Dat was recht en billijk. En zij deed het dan ook zonder morren: als iets, dat van zelf sprak.

Aan den anderen kant bedisselde zij alles naar welgevallen, zonder iemand te vragen. Zij bracht de betoning aan tot voorbij Blankenberghe.

In 1814 werd het huwelijk voltrokken tusschen Noord- en Zuid Nederland. De straffe bepaling der blokkade verviel; het was immers één huisgezin; Antwerpen kreeg zijn vrije doorvaart naar de zee.

Doch dit huisgezin kon niet bestaan, omdat het tweedrachtig was. Er volgde echtscheiding, en nu begon het water der Wielingen een onrustige teekening te krijgen.

Want de kwestie der souvereiniteit kwam op het tapijt. België had herhaalde malen iets op het verlanglijstje staan inzake de Wielingen, en Nederland kwam er zooveel mogelijk aan te gemoet — „onder voorbehoud van elke kwestie van souvereiniteit.”

De Belgische regeering ging nog verder. Daarbij mag herinnerd, dat er een kleine, roerige partij in België bestaat, die met fanatieken aandrang de geheele Wester-Schelde met haar uitmonding opeischt voor België.

Het is de revanche voor Zuid-Limburg....

Zoo zouden wij dan de Wielingen moeten afstaan. Het zou iets zijn, om De Ruijter en de Trompen en de Evertsens zich te doen omkeeren in hun praalgraven.

Want bij de Wielingen behoort het vermaarde Schooneveld, waar onze oorlogsvloten zich zoo menigmaal verzamelden, voordat zij uittrokken, met de driekleur in top, om te strijden voor de vrijheid der zee. En gaat de Wester-Schelde verloren voor Nederland, dan is Zeeuwsch Vlaanderen ook verloren; en Walcheren; en Zeeland....

We leefden in den zoeten waan, dat de onderhandelingen opschoten. 't Stond er goed bij, werd er gezegd. Nog een beetje geduld — dezen keer zou 't lukken.

Misgedacht! De Belgische regeering kreeg weer een van haar nukkige buien. Zij brak zoo maar ineens alle onderhandelingen af: als een verwend kind, dat zijn zin niet kan krijgen.

Was er een redelijke grond voor? Had België niet de Wielingen kunnen uitschakelen, en de andere onderhandelingen voortzetten? En zou het niet sterk hebben gestaan, indien het had voorgesteld, de Wielingen-kwestie aan het oordeel van een internationaal scheidsgerecht te onderwerpen?

Niets van dat alles! België loopt kwaad weg, en smijdt de deur achter zich dicht, met een harden smak!

Daar zit natuurlijk muziek in. Wij Nederlanders slapen ook nog niet. We hebben 't al lang gezien, hoe de Belgische vrijer, met een bouquet in de hand, aan Marianne het hof maakt. Hoever het militair verbond met Frankrijk gereed is, weten we niet, maar 't is in de maak. En zoo zou het kleine Nederland dan komen te staan tegenover een Fransch-Belgisch verbond.

Dat ziet er vervaarlijk uit.

Zoo schijnt het ten minste, op 't eerste gezicht. Maar 't is niets dan schijn.

God heeft het zoo beschikt, dat wij internationaal buitengewoon sterk staan. Hoe nauwer België zich bij Frankrijk aansluit, hoe meer het Engeland van zich vervreemdt. 't Is een bedreiging voor Engeland, en te meer zal deze staat ijveren voor een ongerept Nederland.

Lloyd George heeft wel gezorgd, dat de Wielingen-kwestie te Spa niet op de agenda kwam. En hij scheepte de Belgische journalisten af met de verbijsterende opmerking: „Ik heb van de Wielingen nooit gehoord!”

L. P.

